

finder det noget smaaligt, dersom vi, medens vi have en heel Hærstare af nye Love, hvori Rejse-godtgjørelsen sættes til 4 Mk. pr. Mil; nu med Hensyn til denne ene Mand vilde gjøre et særligt Symte gjældende, og det bliver dobbelt paafaldende, da man, for at finde Hjemmel for en saadan Bestemmelse, ikke behøver at gaae til andre Love, men i selve den heromhandlede Lov vil finde netop den samme Bestemmelse staaende urørt i § 12. Der staaer nemlig, at Commissionsens Medlemmer, naar de reise, skulle have en Godtgjørelse af 64 f. pr. Mil — derimod er der i § 13, hvor der tales om Stutmesterens Rejser, ved et tidligere Endringsforslag indført en heel Deel Cauteler, der nu yderligere skulle begrændses ved det Forslag, her er stillet. Naar der igrigt er udtalt, at Stutmesteren vilde blive et reisende Medlem af Samfundet, saa skal jeg bemærke, at han ikke kan reise uden Ministeriets Ordre og i specielle Diemed; dersom han ellers rejser, saa er det for egne Regning. Jeg har ikke villet stille noget Endringsforslag med Hensyn til dette Punkt, fordi jeg særdeles nødig ønsker at fortrædige det høie Thing med Smaating, men det forekommer mig meget besynderligt, at man, naaget der ikke blot i hele den nyere Lovgivning er sat 64 f. pr. Mil i Rejsegodtgjørelse, men det samme staaer og er blevet ved at staae i denne Lovs § 12, vil i § 13 indføre en ny Lovbestemmelse angaaende Befordringsvæsenet med Hensyn til denne ene Mand. Omensskjøndt jeg altsaa anseer Sagen for at være for ringe til, at Regjeringen som saadan skulde blande sig deri, saa vilde jeg dog som Medlem ikke tage i Betænkning at stemme imod det under Nr. 7 og for det under Nr. 8 stillede Endringsforslag, hvorved Reglen for Befordringsgodtgjørelsen bliver den samme i § 13 som i § 12 og i alle andre Love. — At Forsøget med Præmiehestemets Virkning bør indskrænkes til 10 Aar, er en Overenskomst, hvorom man fra meget forffjellige Sider har forenet sig; Medlemmer, der ansee dette System for forkasteligt eller ialtsald for unyttigt, og Medlemmer, der vente de allerførste Frugter deraf, have været enige deri. Jeg mener derfor ogsaa, at man bør blive staaende derved, og at man navnlig ikke skal indskrænke Tiden

til 5 Aar; thi her er Tale om en Institution, der skal bære sine Frugter ved at gaae over i mange Livsforhold, og som selvfølgelig kun kan bære dem igjennem en heel Række Foranstaltninger; men det er Noget, som ikke kan stee saaledes abrupt. Der kan være mange Ting, med Hensyn til hvilke man i 5 Aar kan udrette netop det Halve af det, der kan udrettes i 10 Aar, men det er ikke sagt, at dette kan siges i dette Tilfælde; det er saaledes først, naar Erfaringen har vist, at den og den Hingst har faaet saa og saa stor Præmie, at der vækkes Øyst hos Andre til ogsaa at skaffe en saadan Hingst tilveie o. s. fr. Jeg mener altsaa; at 10 Aar er den korteste Tid, man kan fastsætte, dersom denne Prøve skal være et virkelig Forsøg og ikke blot en finantfiel Afstundelse af en deel Medlemmer mod en deel Medlemmer, hvilket vilde være, synes mig, at bringe Sagen under en uheldig Synsvinkel. Hvad angaaer den sidste Deel af mit Forslag til § 15, saa er det ganske klart, at jeg ikke har noget som helst Brav til stærkt at fremhæve Unseligheden af, at det maatte blive vedtaget. Jeg har optaget det, fordi det indeholder en Tanke, der tiltalte mig, og som det ogsaa forekommer mig under den tidligere Discussion fandt nogen Tilslutning; der blev fra flere Sider henvist til at stille et nyt Forslag om dette Punkt til tredie Behandling, fordi den Maade, hvorpaa Forslaget under anden Behandling var stillet, idet det nemlig var opløst i to Endringsforslag, der ovenikjøbet henhørte under to Afsnit af Loven, der ikke samtidigt kom under Forhandling, vilde gjøre det overordentlig vanskeligt derom at tage Bestemmelse; jeg har derfor troet, at det her var den naturlige og rette Plads, hvor Thinget kunde tage Beslutning i saa Henseende. Jeg vil gjerne tiltræde, hvad et æret Medlem har sagt, at for mig har dette Forslag kun finantfiel Betydning. Det er mig nemlig indlysende, at dersom det skal lykkes mig — naar jeg siger: „mig“, mener jeg naturligvis dem, i hvis Hænder jeg vil nedlægge denne Sag — dersom det skal lykkes os at bringe Noget ud af Stamstutteriet, saa maae der anvendes flere Penge til Indkjøb af nogle Dyr af en utvivlsom Digtighed og Fortrinlighed; det kan ikke stee ved den Bevilling,